

Lyden af hans Skridt var bleven borte i Gydens Krumning. Byens Stormænd, de gamle Bondekøbmænd og Studeopdrættene, hilste ham slet ikke, end ikke naar han var i Ornat. Skønt de selv viste sig paa Gaden i Træsko og hvide Lærredsfrakker og med Merskumspiben ligesom fastgroet til den ene Mundvig, betragtede de det som en Skam og Skændsel for deres By, at den havde faaet en saadan Stodderpræst, der gik klædt som en Landsbydegn og vitterlig ogsaa havde ondt ved at skaffe Føden til sig selv og sin Redefuld af Rollinger. Man havde været vant til en ganske anden Slags Gejstlighed her, til Mænd i fine, sorte Klæder og hvide Kammerdugs Halsbind, til Mænd, der alene ved deres Udseende kastede ærværdig Glans over Byen og dens Kirke, Mænd, der senere var bleven Stiftsprovster og Bisper, og som alligevel aldrig faldt paa at hovmode sig af deres Hellighed men baade viste Interesse for Byens Anliggender og med Liv og Lyst tog Del i Borgernes selskabelige Fornøjelser.

Den Gang havde Præstegaarden været et aabent Gæstfrihedens Hjem, hvor man altid, naar man havde afgjort sine Forretninger inde hos Præsten, af denne blev ført ind i Dagligstuen til Fruen og de unge Frøkner for dør ved en Kop Kaffe eller et lille Glas Vin og en hjemmebagt Kage at faa en hyggelig Passiar om Dagens og Byens Nyt. Nu betraadte man ikke Præstegaarden uden tvin-